

talte slippe blot med en Advarsel. Jeg kunde endda forstaae en Begrænsning af Paragraphen derhen, at man sagde: hvor den lovbestemte Straf kun er en Bøde, enten en ubestemt eller en Bøde af en vis bestemt Størrelse, der kan Sagen ende med en Advarsel eller ogsaa igjennem et Forlig, hvorved fastsættes en passende Bøde. Saaledes som Forslagene ere stillede af den ærede Landssthingsmand for 11te Kreds, troer jeg derimod ikke, at man kan gaae ind paa dem. Jeg henholder mig i denne Henseende fuldstændig til, hvad den høitagtede Justitsminister har anført om, at det ikke er nogen egentlig Forskjel mellem Politifager, der reise sig af Overtrædelser af de fremtidige Vedtægter, og andre Politifager. Alle Politibestemmers Særkjende er at give visse Regler, der skulle følges, og i Tilfælde af Reglernes Overtrædelse at bevirke Straffeanvar, uden Hensyn til om de Paagældende have været uvidende om Forbudet og overhovedet uden Hensyn til deres subjective Skyld. Med Hensyn til Politifager i Almindelighed kan man derfor virkelig ikke gjøre nogen Forskjel. Jeg skal f. Ex. for et Dieblik at dvæle ved den Art af Sager, som den ærede Landssthingsmand (Nielsen) fornemmelig opholdt sig ved, nemlig Næringsfager, tillade mig den Bemærkning, at det meget ofte kan hændes, at en Mand, der berettiget driver en vis Næring, kan troe sig berettiget til at handle med en eller anden Gjenstand, f. Ex. med Sennesblade, uden at han har den mindste Anelse om, at han derved kommer i Conflict enten med Næringsloven i Almindelighed eller med Apothekernes særegne Næringsdrift. Første Gang han tiltaltes for en saadan Brøde, kunde det derfor meget gerne være, naar Sagen kom op til Høiesteret, at Dommerne vilde mene, at det havde været rigtigst at betyde ham, at han ikke havde Ret til at handle med en saadan Gjenstand, og derimod ikke at anvende Næringsloven. Saaledes kan det ogsaa gaae i mange andre Tilfælde. Dersom Nogen f. Ex. heiser Splitflag paa sin Eiendom, saa er det meget muligt, at han ikke har den mindste Anelse om, at han derved kommer i Conflict med Politiloven, som sætter en Mulct derfor; det tør jeg paastaae, at

mange af Tierne paa Strandreien vilde finde det rimeligt, at de ialfald først fik en venlig Advarsel, førend der blev Spørgsmaal om at dictere dem Mulct for den nævnte Overtrædelse. Jeg troer overhovedet ikke, at det er muligt at gjøre en saadan Adskillelse mellem Vedtægtpolitifager og andre Politifager, som den ærede Landssthingsmand søgte at gjøre. I Kjøbenhavn findes der ingen Adskillelse i saa Henseende. Men der har man dog været fuldstændig fornøiet med Anvendelsen af den heromhandlede Dommeren betroede Myndighed, og jeg tør paastaae, at den har gjort megen Gavn der. Det vil være det høie Landsting bekjendt, at Myndigheden der endog gaaer videre, idet nemlig Dyreri- og Hølerisager i visse Tilfælde kunne finde deres Afgjørelse for Kjøbenhavns offentlige Politivet. Jeg troer derfor ikke, at det vilde være rigtigst at slutte sig ialfald til det første af de af den ærede Landssthingsmand for 11te Kreds til § 26 stillede Vædringsforslag. Med Hensyn til det andet henholder jeg mig for det Første til, hvad den ærede Justitsminister bemærkede om, at det dog ikke godt gaaer an, saaledes som i Forslaget steet er, at stille Ordet „Bødesager“ hen uden nogen nærmere Begrænsning. Meningen af Lovforslagets § 26 er aabenbart den, at Reglen skal gjælde i alle Sager. Men nu „Bødesager“, vil det sige saadanne Sager, for hvilke Straffen alene er Bøder, eller saadanne, med Hensyn til hvilke der i det concrete Tilfælde kun kan blive Spørgsmaal om Anvendelse af Bøder? Iøvrigt skal jeg med Hensyn til det andet Vædringsforslag endvidere bemærke, at det meget vel er mig bekjendt, at der i Dieblicket i den praktiske Verden er Tvivl om, hvorvidt Amtmanden kan approbere et Forlig, der gaaer ned under den lovbestemte Straf. Efter mit Bekjendskab fra Høiesteret til, hvad der er Praxis, tør jeg dog sige, at den overveiende Stemning i det praktiske Liv gaaer derhen, at Amtmanden kan approbere et saadant Forlig. Naturligvis er det en Selvfølge, at et saadant Forlig, der modtages og approberes af Amtmanden, uden at den lovbestemte Straf anvendes, ikke kan betragtes som en Domsfældelse og ikke kan bevirke Gjentagelsesstraf. Jeg skal sluttelig endnu